

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **JUDr. R. K.**, zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2016, čj. 6 A 138/2014-61,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2016, čj. 6 A 138/2014-61, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal ochrany před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. Žalobce konkrétně navrhl, aby městský soud žalovanému zakázal (I.) zasahovat do práva žalobce být přítomen úkonům trestního řízení vedeného žalovaným ve věci čj. KRPA-15302-101/TČ-2014-001372, zejména výzvami podle § 114 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) k opuštění místa, kde se provádí úkony tohoto trestního řízení, a v případě neuposlechnutí této výzvy užívat vůči žalobci donucovacích prostředků. Žalobce rovněž navrhl, aby městský soud určil, že (II.) výzva žalovaného vůči žalobci k opuštění místa konání úkonu trestního řízení byla nezákonná; (III.) použití donucovacích prostředků ze strany hmatů a chvatů žalovaného vůči žalobci dne 15. 7. 2014 při výslechu svědka bylo nezákonné; (IV.) zajištění žalobce žalovaným dne 15. 7. 2014 od 14:15 do 17:05 na policejní služebně v ulici Zenklova v Praze 8 bylo nezákonné.

[2] Městský soud žalobu jako nepřípustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobce se totiž domáhal přezkoumání zákonnosti postupů provedených orgány činnými v trestním řízení, což je nepřípustné; k odůvodnění městský soud citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, čj. 10 As 11/2016-153.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d), e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve shrnul skutkový stav, na jehož základě se žalobou domáhal jednak ochrany před nezákonným zásahem a jednak určení, že zásah byl nezákonný dle § 82 s. ř. s. [1]

[5] Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného usnesení. Obecný odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu totiž není odůvodněním; městský soud se rovněž nevypořádal s argumenty ohledně příslušnosti městského soudu, které stěžovatel uvedl v žalobě.

[6] Stěžovatel namítl, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, neboť žalovaný nejednal vůči stěžovateli jako orgán činný v trestním řízení, ale jako správní

[1] Průběh zákroku napadeného žalobou a události jemu předcházející popsal stěžovatel – ve stručnosti vyjádřeno následovně. Obviněný S. S. si zvolil stěžovatele obhájcem. Stěžovatel se jako obhájce dne 15. 7. 2014 ve 13:00 dostavil k výslechu svědkyně. Za žalovaného vystupoval a výslech vedl por. Bc. T. K. Výslech probíhal bez problémů do okamžiku, kdy stěžovatel zaznamenal na svém mobilním telefonu hovor ze skrytého čísla. Stěžovatel se domníval, že mu volá pracovník oddělení vnitřní kontroly Policie ČR ve věci trestního oznámení podaného stěžovatelem minulého dne na por. K. Stěžovatel proto považoval za nutné hovor zvednout a také tak učinil; poté se domáhal, aby por. K. zaprotokoloval, že hovor byl proveden ze skrytého čísla. Por. K. se však ohradil, že mu stěžovatel nebude skákat do protokolace a odmítl cokoliv, co řekl stěžovatel, zaprotokolovat. Stěžovatel trval na zaprotokolování uvedeného. Na to mu por. K. sdělil, že nemá slovo a že na konci výslechu dostane prostor ke kladení otázek svědkyni. S tím stěžovatel nesouhlasil a sdělil, že má právo požadovat zaprotokolování svého vyjádření formou námitek protokolace již během úkonu. Por. K. i druhý policista na stěžovatele začali křičet, že toto právo nemá a vyhrožovali mu, ať svých požadavků zanechá nebo bude od úkonu vykázán. Stěžovatel se domáhal, aby mu por. K. tuto výhrůžku zopakoval, on tak učinil. Stěžovatel se dožadoval přítomnosti nadřízeného por. K. Na to por. K. reagoval tak že, aniž by výslech svědkyně ukončil, vyzval stěžovatele k opuštění místnost. Stěžovatel odvětil, že je v procesní pozici obhájce a por. K. nemá právo vyzývat obhájce k opuštění místnosti a znovu se dožadoval přítomnosti nadřízeného. Por. K. stěžovatele opět vyzval, aby opustil místnost, jinak bude vykázán. Stěžovatel žádal, aby k jeho vyvedení bylo použito násilí a aby o tom byl sepsán úřední záznam. Por. K. na to reagoval tak, že vstal, přistoupil k stěžovateli zezadu, chytil ho do tzv. „kravaty“ a přetáhl přes zadní opěradlo židle, na které seděl, a strhl ho na zem. Por. K. stěžovatele držel zezadu za krk, stěžovatel tak nemohl volat o pomoc ani se nijak bránit. Jakmile por. K. povolil sevření, začal stěžovatel volat o pomoc. Por. K. se stěžovateli snažil nasadit páku na levou ruku, toto se mu nepodařilo. Tomuto útoku se stěžovatel nebránil, pouze se snažil získat telefon, na který si celý zákrok nahrával. Po získání telefonu nic nedělal. Kolem se sešlo několik policistů. Stěžovatel stále opakoval, že takto nemůže vyšetřovatel při úkonu trestního řízení napadat obhájce a dožadoval se sepisu trestního oznámení na por. K. pro zneužití pravomoci úřední osoby. Kolegové por. K. mu sdělili, že jím požadovaný úkon provést nemůžou, ať oznámení podá na Generální inspekci bezpečnostních sborů. Stěžovatel tedy řekl, že jde. Por. K. však nesouhlasil a sdělil stěžovateli, že ho zajišťuje a že půjde do cely. Na chodbě mu pak por. K. přidělil dva kolegy, kteří ho měli hlídat. Asi půl hodiny strávil stěžovatel za dozoru policistů před kanceláří por. K., kam se dostavili pracovníci oddělení vnitřní kontroly. Následně musel v režimu zajištění asi 2 hodiny čekat na podání vysvětlení.

orgán. Městským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se týká úkonů podle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“). Žalovaný však jednal podle zákona o policii, tedy jako správní orgán, takže rozsudek nelze ve stěžovatelově věci aplikovat.

[7] Stěžovatel dále uvedl, že ruší-li obhájce úkon trestního řízení, lze postupovat podle § 66 trestního řádu (uložení pořádkové pokuty, předání věci příslušnému orgánu ke kárnému postihu), nelze však použít donucovací prostředky podle zákona o policii. Užil-li žalovaný výzvy k opuštění místnosti, ve které se úkon trestního řízení odehrával, a užil-li, po neuposlechnutí této výzvy, vůči obhájci (stěžovateli) donucovacích prostředků podle zákona o policii, nejednalo se o úkon trestního řízení, ale o zásah a donucení podle zákona o policii, tj. podle správního předpisu. Takový úkon je přezkoumatelný ve správním soudnictví.

[8] Stěžovatel namítl, že v žalobě vytkl i „*neodůvodněnost*“ (správně „nedůvodnost“) zákroku, která podle něj nemá s trestním řízením nic společného a jako taková měla být přezkoumána. Městský soud se však podmínkami, za kterých byl zákrok proveden, nezaobíral.

[9] Dále namítl opomenutí městského soudu, neboť stěžovatel se domáhal také deklarace nezákonnosti jeho zajištění podle zákona o policii. Toto zajištění nemělo nic společného s trestním řízením a žalovaný k němu přistoupil až po vyvedení stěžovatele od úkonu trestního řízení. Nejednalo se proto o úkon trestního řízení. Stěžovateli není zřejmé, proč městský soud dovodil, že se jednalo o úkon trestního řízení. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a předmětné zajištění naopak za přezkoumatelné podle s. ř. s.

[10] Stěžovatel uvedl, že se domáhal přezkumu postupu žalovaného prostřednictvím státního zástupce. Ten však s ohledem na podanou správní žalobu deklaroval, že se nebude námitkami stěžovatele zabývat, neboť předmětné posouzení náleží soudnímu přezkumu. Jedná se tak o případný negativní kompetenční spor.

[11] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že příslušník žalovaného nejednal vůči stěžovateli jako správní orgán, ale šlo o úkony prováděné v rámci trestního řízení. Žalovaný obsáhle citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, čj. 10 As 11/2016-153; závěry v něm učiněné jsou podle žalovaného beze zbytku aplikovatelné na souzený případ. K žalobou napadenému jednání por. K. došlo poté, co bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání proti konkrétní osobě, kterou zastupovat stěžovatel, jednalo se proto o úkony orgánu činného v trestním řízení. Žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s jednáním por. K., a proto s ním také bylo vedeno kázeňské řízení. Přesto je žalovaný toho názoru, že jednání por. K. nelze posuzovat izolovaně.

[13] Podle žalovaného stěžovatel směšuje povinnosti podle § 66 trestního řádu s povinností uposlechnout výzvy podle § 114 zákona o policii. Tyto povinnosti se

vzájemně nevylučují. Stěžovatel přitom byl informován o tom, že žalovaný uvědomil Českou advokátní komoru, protože se stěžovatel jakožto obhájce dopustil jednání podle § 66 odst. 1 trestního řádu. Podle žalovaného nedošlo k obcházení § 66 trestního řádu; výklad stěžovatele, podle kterého nemusí osoba výzvě podle § 114 zákona o policii vyhovět, pokud tak stanoví jiný právní předpis, není správný, ale nemá ani vliv na posouzení věci. Žalovaný nesouhlasí se stěžovatelem uváděnou nemožností obrany proti řešení následujícímu po neuposlechnutí výzvy, stěžovatel totiž mohl kromě jím zvolených prostředků využít obrany podle § 174 trestního řádu.

[14] Žalovaný doplnil, že jednání por. K. je předmětem občanskoprávního sporu, neboť stěžovatel podal žalobu podle zákona č. 82/1998 Sb. a domáhá se zaplacení 500 000 Kč. Žaloba je projednávána Obvodním soudem pro Prahu 7. Jednání por. K. bylo také předmětem šetření Generální inspekce bezpečnostních sborů (v jednání dotyčného nebyl shledán trestný čin), poté bylo s por. K. vedeno kázeňské řízení.

[15] Podle žalovaného by ani jednání por. K. v rozporu se zákonem nemělo vliv na to, že v souzeném případě není dána pravomoc správního soudu k projednání žaloby. Městský soud proto žalobu zcela po právu odmítl. Věc nebylo možné projednat meritorně, proto je případné posouzení, zda se jednalo o nezákonný zásah, bez významu.

[16] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadené usnesení městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[18] Stěžovatel ve své kasační stížnosti podřadil důvody podání kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d), e) s. ř. s. Pokud ovšem stěžovatel kasační stížností napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj přichází v úvahu pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, čj. 1 As 7/2004-47), a to i když nezákonnost takového rozhodnutí může spočívat i v těch vadách řízení či rozhodnutí, jež jsou obsaženy ve výčtu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí městského soudu, důvody, o které se toto odmítavé rozhodnutí opírá, a řízení tomuto rozhodnutí předcházející jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná, tj. zda jednání žalovaného bylo nezákonné či nikoli.

[20] Jestliže městský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda městský soud správně posoudil

podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 24/2004-49; ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98; či ze dne 5. 1. 2006, čj. 2 As 45/2005-65).

[21] K věci samé Nejvyšší správní soud uvádí, že již v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Aps 2/2004-69, uvedl: *„Ustanovení § 82 s. ř. s., jež stanoví podmínky žalobní legitimace k řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, však nelze vykládat bez souvislosti s ustanovením § 4 odst. 1 a to zejména pokud jde o výklad pojmu ‚správní orgán‘, který byl přijat ve formě legislativní zkratky. Pravomoc správních soudů je totiž určena i okruhem orgánů, jejichž aktivity soudnímu přezkoumávání podléhají (orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy). Vymezení správního orgánu v ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy), jež je vázáno na oblast veřejné správy, proto musí být vykládáno z hlediska celé pravomoci ve správním soudnictví, tedy i pokud jde o ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (§ 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s., § 82 a násl. s. ř. s.). Z uvedeného proto Nejvyšší správní soud dovozuje, že soudní kontrola, tedy i zákonnosti zásahu správního orgánu ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., se pohybuje jen v hranicích veřejné správy a proto napadnutelnými jsou pouze takové zásahy orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě.“*

[22] Stěžejním pro rozhodnutí městského soudu proto mělo být posouzení, zda por. K., při stěžovatelem tvrzeném jednání, vystupoval jako správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) a § 82 s. ř. s. a vykonával tak působnost ve veřejné správě, nebo zda vystupoval jako orgán činný v trestním řízení ve smyslu § 12 odst. 1 trestního řádu. V druhém z uvedených případů by výkon jednotlivých úkonů nebyl veřejnou správou. Nejvyšší správní soud k tomu dále poznamenává, že při posouzení naplnění podmínek řízení v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem konstantně judikuje, že v rámci úvahy o splnění podmínek řízení soud zkoumá pouze odpovídající tvrzení žalobce, nikoli už jeho důvodnost, neboť ta je předmětem vlastního meritorního posouzení věci (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2013, čj. 9 Aps 2/2013-63).

[23] Městský soud k této úvaze rozhodné pro posouzení jeho pravomoci o věci rozhodnout pouze uvedl, že souzená věc je skutkově obdobná situaci, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 10 As 11/2016, a citoval předmětný rozsudek. Poté městský soud konstatoval, že se stěžovatel domáhá přezkoumání zákonnosti postupů provedených orgány činnými v trestním řízení, což je nepřípustné, a proto žalobu odmítl.

[24] Se závěrem, podle něhož pro odmítnutí žaloby postačuje skutková obdobnost případu souzeného Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 10 As 11/2016 a věci nyní souzené, se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit.

[25] V řízení vedeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 10 As 11/2016 byli žalobci, kteří následně podali kasační stížnost, zadrženi podle § 76 odst. 1 trestního řádu pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru. Se všemi žalobci bylo vedeno trestní řízení (u třech žalobců byla věc odevzdána k projednání přestupku, jeden žalobce byl uznán vinným z přečinu podle § 208 odst. 1 trestního zákoníku), zahájené provedením neodkladných či neopakovatelných úkonů.

[26] V souzeném případě však stěžovatel tvrdí, že byl obhájcem obviněného a por. K. vůči němu postupoval podle zákona o policii – vyzval ho podle § 114 zákona o policii k opuštění místnosti, kde probíhal úkon trestního řízení; podle § 53 zákona o policii vůči němu použil donucovací prostředek; podle § 26 zákona o policii ho zajistil, přičemž podle stěžovatelova tvrzení v rozporu s § 11 zákona o policii vůči němu nepostupoval přiměřeně.

[27] Pro úvahu, lze-li jednání policie vůči stěžovateli hodnotit jako postup orgánu činného v přípravném řízení trestním není přitom rozhodující, že v projednávané věci na rozdíl od causy vedené Nejvyšším správním soudem v řízení 10 As 11/2016 byl stěžovatel v pozici obhájce a nikoliv osoby zadržené podle § 76 odst. 1 trestního řádu. To proto, že i ve věci nyní souzené nepochybně nejméně v počátku probíhajícího skutkového děje postupoval por. K. jako policejní orgán činný v trestním řízení (vyslýchal v trestní věci obviněného S. S. za účasti obhájce svědkyni); již proto ochranu proti jeho nezákonným postupům v rámci přípravného řízení poskytovaly obviněnému i obhájci dozorové prostředky státního zástupce dle § 174 trestní řádu. Není rozhodující, že dle stěžovatelova tvrzení státní zástupce na tento dozor (čili na svoji zákonnou povinnost) rezignoval s odkazem na podanou žalobu. Nelze totiž připustit, aby každý exces policisty představující nezákonnost přípravného řízení řešily správní soudy a nikoliv státní zástupce. Je především v zájmu obhajoby, aby jakékoliv nezákonnosti dotýkající se práv obviněného byly odstraňovány bez průtahů a okamžitě právě těmi prostředky, které státnímu zástupci dává ustanovení § 174 trestního řádu, a nikoliv mnohem zdlouhavější cestou zásahových žalob projednávaných ve správním soudnictví. Exces policisty vůči obhájci je přitom vždy zásahem do práv obviněného.

[28] Řečené však platí jen potud, pokud by bylo v projednávané věci celé jednání por. K. podřaditelné pod jeho činnost policisty v přípravném řízení. Právě a jedině tehdy by byly nezákonnosti vyšetřování odstranitelné toliko uplatněním dozorové pravomoci státního zástupce.

[29] Policejní nepřístojnosti tvrzené stěžovatelem (a koneckonců nepopírané ani žalovaným) však – jak stěžovatel tvrdí a jak navrženými důkazy navrhoval prokázat již v řízení před městským soudem – pokračovaly i poté, kdy por. K., aniž by ukončil výslech svědkyně, použil vůči stěžovateli hmaty a chvaty a kdy byl nakonec stěžovatel žalovanou i zajištěn. Podřadit všechny tyto stěžovatelem popsané postupy policie pod nezákonnost přípravného řízení přezkoumatelnou toliko dozorem státního zástupce je zjevně nemožné, neboť nejméně tato část policejního konání vůči stěžovateli neměla již s přípravným řízením (vyšetřováním obviněného S. S.) nic společného.

[30] Paušální odmítnutí žaloby odůvodněné v podstatě jen citací rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 11/2016, aniž by městský soud jakkoliv uvážil o tom, bylo-li celé jednání por. K. vůči stěžovateli nezákonností přípravného řízení, či ocitlo-li se (posléze) již mimo půdorys trestního procesu, v němž stěžovatel působil v roli obhájce, činí stěžované usnesení natolik vadným, že musilo být zrušeno.

[31] Z dosavadního průběhu řízení jeví se proto požadavky obsažené v částech I. a II. žalobního žádání jako návrhy v soudním řízení správním neprojednatelné a tudíž správně městským soudem odmítnuté (k odůvodnění srov. shora zejména odst. [27]), zatímco návrhy dle částí III. a IV. žaloby za odmítnuté nezákonně. Pro zachování přehlednosti řízení a vzhledem i k dále uvedenému upozornění přitom nepřistoupil Nejvyšší správní soud k štěpení osudů jednotlivých částí petitu žaloby.

[32] Z uvedeného je zřejmé, že skutkové okolnosti souzeného případu a případu souzeného pod sp. zn. 10 As 11/2016 nebyly obdobné. Minimálně nelze bez jakýchkoliv bližších důvodů a jen s odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu uzavřít, že celý postup por. K. byl jednáním v přípravném řízení. Pokud městský soud zásahovou žalobu stěžovatele odmítl v celém rozsahu, postupoval nezákonně.

[33] Nejvyšší správní soud rovněž považuje za vhodné upozornit na usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 12. 2014, čj. Nad 224/2014-53. V něm Nejvyšší správní soud mimo jiné dospěl k závěru, že *„[v] řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.) je třeba vykládat § 83 s. ř. s. tak, že soud na základě tvrzení žalobce, eventuelně doplněného na výzvu soudu, a s přihlédnutím k dalším informacím, které má soud případně k dispozici, po právní stránce posoudí, kterému správnímu orgánu je s ohledem na tato tvrzení přičitatelné jednání, jež má být podle žalobce nezákonným zásahem.“* Městský soud by proto měl v dalším řízení posoudit, zda por. K. jednal jako správní orgán, nebo jako příslušník ozbrojeného bezpečnostního sboru. Ve druhém případě by byl podle § 83 s. ř. s. pasivně legitimován správní orgán, který Policii České republiky řídí. Podle § 1 zákona o policii je totiž Policie České republiky jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor.

[34] K nastíněným otázkám se musí prvotně vyjádřit městský soud; zdejšímu soudu, v postavení soudu kasačního, nepřísluší argumentačně dotvářet právní závěry absentující v přezkoumávaném usnesení.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud opodstatněné kasační stížnosti vyhověl, napadené usnesení podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm městský soud znovu posoudí, vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), svou pravomoc ve věci rozhodnout.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí, jak je stanoveno v § 110 odst. 3 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. února 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu